



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis  
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

**Gretser, Jacob**

**Ingolstadii, 1611**

Jn Caput X.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-41527**

*In Caput sextum libri primi  
S. Othonis.*

**P**raedicans cap. 3. sui Chronici multa mentitur de Gregorio VII. Papa. Quibus ego repono quinquaginta illos Auctores, quos in Apologia pro Gregorio VII. protuli; praeterea Gerochum Reicherspergensem, & alios, de quibus nuper actum in brevicula Apologia pro eodem Gregorio aduersus Annae Comnenae loedorias, ut omittam paulo post euulgandos alios Gregorianae sanctimoniae testes. Rudolpho quoque Regi, qui in praelio manum amiserat, affingit Praedicans, non quae Rudolphus dixit, sed quae dixisset, si eo, quo & Praedicans animo, in Gregorium VII. fuisset. Capite quarto mentitur Praedicans, inuestituras Episcoporum & aliorum Antistitum a Carolo Magno, vsq; ad Gregorium VII. semper penes Imperatores fuisse: Hoc a vero alienum esse, docebit te Apologia mea pro Gregorio VII. & alia pro Cardinali Baronio, vbi de hoc ex instituto copiose disputauimus.

*In Caput X.*

**D**istulit S. Otho consecrationem suam in triennium vsque. causa dilationis redditur cap. 8. Praedicans cap. 5. sui Chronici mentitur, causam dilationis huius fuisse Ruthardum Archiepiscopum Moguntinum, a quo S. Otho consecrationem obtinere nequiuisset, nisi Pontifici Paschali se subiiceret, & ab eodem Inuestituram, hoc est, annulum & baculum pastorem acciperet. Sed rem secus habere, discas ex cap. 8. quia Ruthardus sede sua ab Imperatore schismatico Henrico IV. pulsus, in Turingia exulabat; quare Othonem consecrare non poterat. Deinde ipsemet Otho, religione tactus, noluit consecrationem accipere, nisi de manu legitimi pastoris; nempe Pontificis Romani; annulum & baculum acciperet, animaduertens, se & praeter & contra Canones egisse, quando ab Imperatoris

toris manu se inuestiri passus est. Nam si ab alio, quàm à Pontifice consecrari voluisset; neq; eum ob Inuestituram ab Imperatore acceptam, conscientia remordisset; facillimè ab Imperatore alium consecratorem impetrasset: qui enim non erubuerat Ruthardum in exilium detrudere religioni sibi non duxisset; si eiusdem loco alium ordinatorem Othoni conduxisset.

Ait Prædicans; scrupulum Othonis, ob Inuestituram fuisse intempestiuum. Credo, Prædicanti satis videri & esse intempestiuum. At non Othoni, quia tempus erat, vt deserto Mercenario, ad verum Pastorem se reciperet, à quo in ouile Dominicū admitteretur; ne si aliunde ascendisset; neq; per ostium in caulam intrasset; non Pastor, sed fur & latro haberetur.

Clamat; Othonem sese subiecisse Paschali Tyranno & Antichristo; Ex quo sequitur, priscos Pomeranos, ab Antichristi satellite, & tyranni mancipio; Christianam fidem accepisse. Quis autem credat, Apostolum Antichristi, veram & saluificam fidem, aut docere aut docuisse? Quocirca iterum opus erit, vt antiquos Pomeranos, quos ob fidem ab Othone acceptam, Prædicans prius ad superos sustulit; descendere, & ad inferos migrare iubeat, cum veram & saluificam fidem ab Othone non acceperint, si Otho Antichristi minister fuit.

Mentitur Prædicans, Othonem à Paschali fuisse Romam vocatum, vt sibi ad genua procideret. Nihil huius apparet in epistola Paschalis ad Othonem. Vocatus enim est, vt à Pontifice, legitimo ritu, & annulo & baculo, & consecratione Episcopali donaretur: Quod postea, consueto more, prouolutus ad Pontificis pedes, eidem debitum honorem detulit, id obseruantię & officij fuit; nam & Prædicans, opinor, genua flectit, quando ad illustrissimum Pomeranorum Ducem accersitur. licet non eo sine aduocetur, vt genua flectat, sed alias ob causas.

Hallucinatur Prædicans, cum scribit; Othonem Romæ à Paschali fuisse consecratum; Non Romæ, ô bone, sed Anagninæ, vt ex cap. 10. manifestum euadit.

Inuehitur Prædicans in Pontificem, quòd se efferat supra Imperatores, quos tamen scriptura appeller Deos. Audi Prædicans;

Pontifex non effert se supra Imperatores; sed Christus extulit; hoc ipso, quòd Pontificem, Pastorem vniuersalem: Imperatorem verò, Agnum seu Oviculam sub hoc Pastore fecit. Quis maior? Pastor an ouis? Quis supra alterum? Num Pastor supra ouem? An ouis supra Pastorem? Etiam Pontifices, *Dij* in scriptura nominantur; quia omnes iudices *Dij* appellantur; At Pontifices quoq; iudices sunt; ergo & *Dij*. Si omnes Pontifices sunt Iudices, multò magis iudex, & sic *Dij*, annumerandus erit summus inter Pontifices cui cæli arbitrium datum, & plena soluendi atq; ligandi potestas.

Capite sexto acriter insurgit Prædicans in S. Othonem, quòd pro Henrico filio contra Henricum Patrem steterit. At hoc factum Othonis nemo nisi schismaticus aut Hæreticus vnquam culpauit; cum Otho fecerit, quod, vt fieret, tam Ecclesiæ, quàm Reipublicæ incolumitas efflagitabat; quodq; Deus ipse paulò post, mirabili euentu cõprobauit, in ordinem coacto, & mox penitus sublato Henrico seniore; qui toties fidem sefellerat, totq; annis, innumeris calamitatibus Ecclesiam miserandum in modum diuexarat. Nec solus Otho Henrico se opposuit, sed pleriq; alij tam Politici, quàm Ecclesiastici Proceres, quibus salus patriæ curæ & cordi erat.

At captus est Otho cum sociis Romam proficiscens. Quidrum? An nemo vnquam insons captus, & in vincula abreptus est? Cur retices Prædicans, quomodo Otho, & alij Principes per VVelphonem Noricorum Ducem, valida manu liberati fuerint, eò adactis iis, qui Othonem & alios Præfules ceperant; vt nudis pedibus ab Episcopis veniam postularint, vt scribit Vrpergensis; cuius lectio omnes nebulas ab isto calumniatore sparsas, è vestigio dissipabit.

Ait Prædicans: *Se ista de Othone referre, non detrahendi studio, sed ne arbitremur, eum, ab omni labe parum & integrum vixisse. Damit wir nicht Otten zum Engelreinen Bösen aufwerffen. Ne Othonem pro Idolo Angelica puritate prodito venditemus. Metuebat nimirum Prædicans, futurum vt hodierni Pomerani Othonem in fauorù numero haberent, nisi eum, tanquam proditorem & maiestatis reum, per ora vulgi Lutherani traduceret. Imò adeo hac in re Otho*

re Otho omni culpa vacauit, vt maculam haud leuem contraxurus fuisset, nisi sese ad Catholicorum cœtum contra schismaticos aggregasset.

Cap. 7. dentes stringit prædicans in Paschalem Pontificem, quòd cum filio Henrico non egerit clementius, quàm cum parente. At nil mirum, quandoquidem Henricus promissis non stetit, & *Inuestituris*, bonisque Ecclesiasticis æquè ac parens contra fidem datam, inhiare cœpit. Num verò Pontifex pacta violarit, an Henricus, disces ex illis, quæ ex veterum monumentis tradit Baronius Tom. XII. Anno Christi MCX. & MCXI. Quid autem tempore huius Schismatis Otho egerit, non liquere ait prædicans. Vtunque sit, hoc certum esto, à sede Apostolica non discessisse, cuius tantus assertor erat, vt iam pridem huic prædicanti stomachum non modò verterit, sed & propemodum euerterit.

*Fn Caput XVII. & seqq.*

**H**is capitibus explicatur, quæ nam Monasteria & Tempia S. Otho variis in locis extruxerit, & proventibus annuis instruxerit. Hic quid agat prædicans, ipsemet nescire videtur, vt apparet ex cap. 7. Chronici. Laudare non audeat, quia Lutheranus est. Culpare veretur, non religionis, sed ventris sui & suorum causa; nisi enim Otho & alij tam multa Monasteria olim condidissent, & opibus largiter ditassent, Lutherani opimis bolis persepe caruissent, nec, quod rapacibus vngulis diriperent, habuissent. Prædicantibus etiam esca & potus multis in locis deforet, teste ipso prædicante, nisi ex his spoliis cum sua domestica Ecclesia, quæ plerunque numerosa est, alerentur. Itaque vel eam ob causam commendare deberet prædicans S. Othonem, quòd nunc prædicantibus, Othonis beneficio, uictus suppetat, quibus alioqui cum fame, tanquam cum exætra, strenuè depugnandum fuisset. Quàm enim Lutherani erga prædicantes suos parum sint dapiles, imò quam in subministrandis necessariis iniqui, flebilibus threnodiis testat

D d 3 tum